

यूथान्यनेकशः द्रक्ष्यसीतिशेषः ॥ ५० ॥ रामस्य सर्वथा त्वत्प्राप्तिर्चितैवास्ते इत्याह ॥ सत्विति ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ सौमित्रिणा समः कश्चित्कोपि नास्तीतिशेषः ॥ ५३ ॥ मत्संगमकाल
मात्रं मया रामस्य यः संगमस्तत्कालमात्रं प्रतीक्षस्वेत्यर्थः ॥ ५४ ॥ इतिरामाभिरामेश्रीरामीयेरामायणतिलकेवाल्मी० सुंदरकांडे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३९ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥
आत्महितं आत्मदुःखोद्धारप्रयोजनं ॥ १ ॥ अर्धसंजातानि अर्धं वयः प्राप्तानि ततः परं जलाभावादासन्नशेषाणि सस्यानि यस्याः सा यथा दैवात्संपन्नवृष्ट्या संपन्नसस्या भ

शैलांबुदनिकाशानांलंकामलयसानुषु ॥ नर्दतांकपि मुख्यानामार्येयूथान्यनेकशः ॥ ५० ॥ सतुमर्मणिघेरेण ताडितो मन्मथेषुणा ॥
नशर्मलभतेरामः सिंहादित इव द्विपः ॥ ५१ ॥ रुदमादेविशोकेन माभूत्ते मनसोभयं ॥ शचीव भर्त्रा शक्रेण संगमेष्यसिशोभने ॥ ५२ ॥
रामाद्विशिष्टः कोन्योस्तिकश्चित्सौमित्रिणा समः ॥ अग्निमारुतकल्पोतौ भ्रातरौ तव संश्रयो ॥ ५३ ॥ नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशरक्षो
गणैरभ्युषितेति रौद्रे ॥ न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्संगमकालमात्रं ॥ ५४ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये सुंदरकांडे
कोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३९ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुसूनोर्महात्मनः ॥ उवाचात्महितं वाक्यं सी
ता सुरसुतोपमा ॥ १ ॥ त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तरं संप्रहृष्ट्यामि वानर ॥ अर्धसंजातस्यैव वृष्टिं प्राप्य वसुंधरा ॥ २ ॥ यथा तं पुरुषं व्याघ्रं गात्रैः
शोकाभिकर्षितैः ॥ संस्पृशेयं सकामाहं तथा कुरुदयां मयि ॥ ३ ॥ अभिज्ञानं च रामस्य दद्याद्गणोत्तम ॥ क्षिप्तामिषीकां काकस्य को
पादे काक्षिशातनीं ॥ ४ ॥ मनःशिलायास्तिलको गंडपार्श्वे निवेशितः ॥ त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ॥ ५ ॥

वति तथाहमपि प्राप्तजीवि

तनाशाऽमृतोपमात्त्वद्दर्शनाद्धृतजीवितेति भावः ॥ २ ॥ सकामा तत्स्पर्शेच्छावती ॥ ३ ॥ अभिज्ञानं चूडामण्यात्मकं दद्याद्देहि तथा कोपात्काकस्यैकाक्षिशातनीमिषीकां
क्षिप्त्वा काकोरक्षित इत्यपरमभिज्ञानं दद्याद्श्रावयेत्यर्थः ॥ ४ ॥ अथाभिज्ञानान्तरमाह ॥ संदेशरूपेण मनःशिलाया इति ॥ पूर्वतने तिलके नष्टे सति त्वया रामेण मम गंडपा
र्श्वे मनःशिलातिलको निवेशितः ॥ तं किल स्वकृततिलकमित्यर्थः ॥ स्मर्तुमर्हसि इति मयोक्तमिति ब्रूहीतिशेषः ॥ ५ ॥